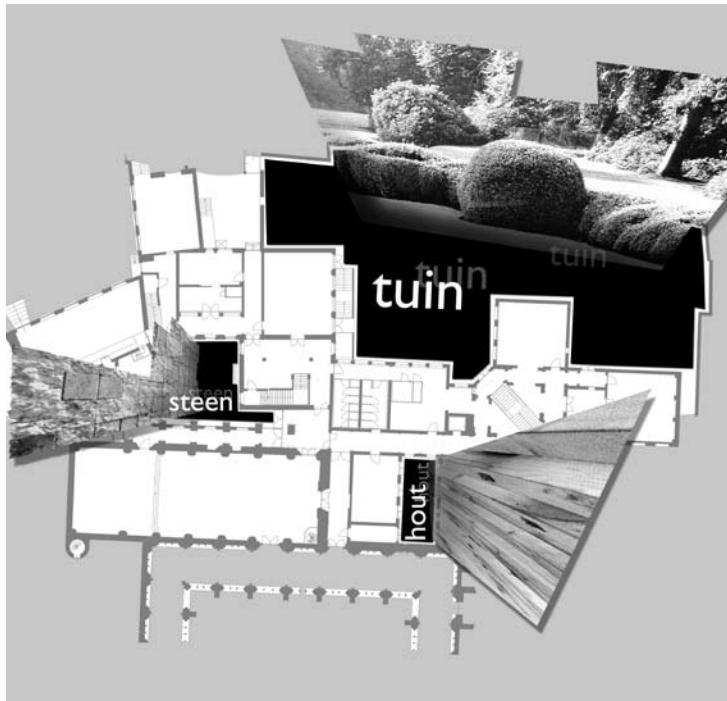

Ambitie
leidt tot
verleidelijke
binnentuinen

Ambitie leidt tot verleidelijke binnentuinen

In het Academiegebouw aan het Domplein in het centrum van Utrecht vinden al jaren lang geen colleges meer plaats. Het gebouw heeft nu een representatieve functie en vormt het visitekaartje van de Universiteit Utrecht. Jaarlijks zijn er circa 300.000 bezoekers te gast bij de feestelijkheden rondom promoties, oraties en buluitreikingen. Naar aanleiding van de renovatie van het gebouw in 2001 ontwierp Buro Lubbers de drie binnentuinen van het complex en stond in voor het bestek en de directievoering. Het ambitieniveau was hoog. Hoewel de drie tuinen afwijken in oppervlakte en functie, zijn ze duidelijk aan elkaar gerelateerd door de hoogwaardige materialisering en de hoge mate van detaillering. Deze relatie wordt onderstreept door het (hoofd) materiaal van de ene tuin als element terug te laten keren in de andere tuinen.

Groene tuin

De groene tuin – René Descarteshof – die wordt begrensd door een grote variatie aan gevels, is in het verleden uitgegroeid tot een onsaamenhangend geheel van beplanting en verschillende soorten verharding. Van enige gebruikswaarde dan wel ontmoetingsruimte was, afgezien van enkele recentelijk aangelegde terrassen aan de zijde van Faculteit Letteren, geen sprake. De tuin voorzag op geen enkele wijze in de behoefte aan een uitloop- en receptieruimte. Tegenwoordig is dat anders. De tuin heeft weer betekenis gekregen in de beleving van het Academiegebouw en draagt in haar nieuwe vorm bij aan de leesbaarheid van het complex. Men kan er elkaar ontmoeten, dineren en de buitenlandse gasten in het belendende pand kunnen zich terugtrekken in hun privé-tuin.

Waar in andere gevallen de architectuur een aanknopingspunt kan vormen voor de

inrichting van de buitenruimte, is er in deze tuin – vanwege de grote variatie aan gevels – voor gekozen om met de herinrichting rust te brengen. De rust is vooral ontstaan door het geheel verwijderen van de aanwezige beplanting waardoor de gevels van het Academiegebouw volledig in het zicht zijn gekomen en het monumentale karakter van het gebouw goed tot zijn recht komt. De serene sfeer wordt verder versterkt door de sobere inrichting. De lichtgrijze mozaïekbestrating binnen een stramen van donkergrijze banen wordt her en der onderbroken door taxusbollen en bomen. De beplanting creëert besloten ruimtes die bij uitstek zijn afgestemd op de ontmoetingsfunctie van de tuin.

Een ander belangrijk element in de tuin is de zitmuur die de twee uiteinden van de plek met elkaar verbindt en het aanwezige hoogteverschil opvangt. Op deze muur is een transparante houten afscheiding bevestigd, bestaande uit verticale panlatten. Plaatselijk is een begroeiing van klimplanten aangebracht. Op het lattenwerk zijn bescheiden lichtarmaturen gemonteerd.

Stenen tuin

De stenen tuin – Nicolaas Beetshof – vervulde in de voormalige situatie een zeer beperkte functie als uitloopruijme bij officiële gelegenheden in de aula. De tuin was grotendeels voorzien van grind, is schaduwrijk en wordt aan alle zijden omsloten door hoge gevels. Juist de fraaiste gevel, aan de zijde van de aula, viel in de uitgangssituatie door de beperkte toegankelijkheid van de tuin feitelijk buiten het zicht van bezoekers van het Academiegebouw. Daardoor vervulde de tuin overwegend een functie als kijktuin vanuit de gang naast de aula, hetgeen versterkt werd door het feit dat er vrijwel nooit zonlicht in de tuin valt.

Ambitie leidt tot verleidelijke binnentuinen

Waar de tuin eerst vele verstoringen kende, zoals koekoeken, hemelwaterafvoerputjes, hoogteverschillen en variaties in materiaalgebruik, heerst er nu een vriendelijke en uitnodigende sfeer. De basis daarvoor schuilt in de geraffineerde verharding: een tapijt van gehakte porfier in lijnenverband. De donkere, roodpaarse keitjes combineren goed met de kleur van de gevels. Enkele rijen van geslepen porfierkeitjes verbijzonderen de op zich sobere bestrating. De verder opgeschoonde buitenruimte heeft één blikvanger: een Drents krentenboompje. Verweven in de bestrating en aangelicht door een aantal grondspots lokt deze bloesem de bezoekers van het Aademiegebouw naar buiten. Daar wacht hen een 4,50m lange zitbank van massief Douglasshout om te genieten van het idyllische beeld.

Houten tuin

Met de realisatie van de houten tuin – Hof van hout – heeft het Aademiegebouw er een nieuwe kamer bij. Waar de tuin vanuit een aanliggende vergaderkamer de vroegere situatie werd ervaren als een onbestemde buitenruimte, is met de aanleg van de houten vloer een sfeervolle ruimte gevormd, die nu juist in sterke mate bijdraagt aan de beleving van de aanliggende kamer.

De vloer van wit Amerikaans eiken is mede mogelijk gemaakt door een velum op circa 5 meter hoogte dat de weersinvloeden buiten houdt. De sobere, ruwe cafévloer krijgt een gedistingeerde uitstraling door de messing strips die om de twee latten zijn bevestigd. Heringericht is de Hof van hout nu een prima plek voor een receptie.

